

вѣрка на неопровержимитѣ факти, приведенн отъ Лавеле, майоръ Троттеръ се изражава така: „Въ всички градове, въ всички села на Македония, българския езикъ се употрѣблява на всѣкъдѣ; на пазаря, хората, които принадлежатъ на различни националности: турска, влашка, арнауetsка, гръцка, еврейска, употрѣбляватъ исклучително българския езикъ. Даже и въ каазитѣ: Енидже, Воденъ, Лерине, Костуръ, Тиквишъ, Струмица, Китшево, Прилѣпъ, Охрида, всичкото мюсюлманско селско население и даже въ градоветѣ, както Воденъ, Кавадорци, Неготинъ, Ватоши, Тиквишъ, — говорятъ исклучително на българский езикъ, тѣ сж помаци, мюсюлмани отъ българска националност“.

„Въ общо, притезанията на българитѣ, гърцитѣ и сѣрбитѣ въ Македония могатъ да бждатъ оправдани въ слѣдующитѣ граници: българската Македония се распространява къмъ югъ до Кортша, Сатиста и Вирея. Къмъ югъ отъ тѣзи градове, къмъ Гърция, страната е населена, главно, съ гърци и власи, макаръ че и тамъ има голѣмо число български села. Къмъ западъ българската Македония доходи до окръга Дибра включително.

„Вънъ отъ тѣзи граници страната е населена съ арнаути и власи. А отъ Вирея къмъ югъ, другитѣ части на Епиръ и Тессалия, сжщо и адриатическото прибрѣжие въ Албания несъмнѣнно сж гръцки или албански.

„Що се касае до сѣрбската Македония, то българитѣ не сж имали ни най малки притезания на Призренъ, Дяково, Приштина, Витворица, Ново-Пазаръ и т. н. Българската Македония се завършва съ Шаръ-Планина; къмъ сѣверъ отъ тѣзи планини вече е Стара-Сѣрбия, и тука именно сѣрбитѣ ще срѣщнатъ своитѣ едноземци, които трѣбва да се освободятъ. Въ Велесъ, Прилѣпъ, Китшево, Юскюбъ и т. н. сѣрби нѣма.

„За окончателното разрѣшение на тоя въпросъ, стига да испратятъ въ Македония двама български архиепископи, които сж вече утвърдени отъ Портата и да произведатъ прѣобразованіята, които сж прѣдвидени въ Берлинския трактатъ; тогава, скоро, скоро, всичкото население би признало себе си за